

баща си, който си мръднѣ малко главата и си полуотвори очитѣ. Долора нададе радостенъ выкъ, но Емануилъ Аргозо неможаше нищо да различи; той си обърнѣ лицето къмъ страната дѣто приказвахъ, като са стараше, види са, да си събере мыслитѣ и да види дѣ са намѣрва. Тутакси устнитѣ му са мръднѣхъ. . . изшепнѣ слабо «огнь». . . Той мисляше че са намѣрва на *ауто-да-фето*. Сичкитѣ мълчахъ и го слушахъ съ внимание.

— Дѣщи . . . Естеване . . . думаше управительтъ, и очитѣ му бѣхъ обърнѣты на колѣничилытѣ предъ него млади.

— Татко мой! извика Долора.

— Мълчи! рече ѝ Естеванъ; ето че са съживява.

— Земѣте, рече Жуана, дайте му този укрѣпителенъ цѣръ.

И тя подаде на Долора сребърна чаша пълна съ старо вино *Аликанте* подмѣсено излека съ *алоэ*. Долора намокри устнитѣ на баща си, и съ голѣмо внимание влѣ нѣколко капки въ устата му. Тѣзи крѣпителна жидкость стопли малко кръвта му. Лицето му са професни, очитѣ му са впихъ въ лицето на Долора съ неизразима нѣжност и любовь. Той позна дѣщеря си, усмихнѣ са слабо и погледнѣ на Естевана и на Жуана.

— Дѣ съмъ? изшепнѣ найподирь.

— Между прѣтели, между истинскы прѣтели, отговори Долора; ты си освободенъ вече, татко мой; и подирь малко ще оставимъ Испанія.

— Да, да; оставѣте я поскоро; рече управительтъ съ слабъ гласъ.

— Съ васъ заедно, татко мой; рече Естеванъ, като колѣничил предъ управителя до възлюбленната си Долора.

Като ги гледаше въ туй положеніе, Емануилъ Аргозо са изпълни съ радость; той си издигнѣ полека рѣцѣтъ, олуви рѣкато на дѣщеря си, тури я въ рѣката на Естевана и продума съ небесна радость:

Заметте на Ви.